тризагострений ф. Віча. Він чудово прикрашає стіни, і як свідчать досліджень не шкодить їм, а навіть в якійсь мірі їх захищає від впливу вітрів і сонця.

Кращими для висаджування винограду є західні і східні стіни. Комплекс робіт ландшафтного дизайну, на практиці, займає тривалий період часу, оскільки включає в себе не тільки створення плану території, проведення аналізу ґрунту, але і проведення робіт з озеленення ділянки в вертикальному і горизонтальному напрямку, влаштуванні садових меблів, а також оформленні доріжок. Результатом роботи ландшафтного дизайнера є створення цілісності території з відповідністю до умов навколишнього середовище і функціональним використанням території.

Список використаних джерел

1. Воловик, В.М. (2013). Етнокультурні ландшафти: регіональні структури і природокористування. Вінниця: ТОВ Вінницька міська друкарня

2. Гродзинський, М.Д. (2005). Пізнання ландшафту: місце і простір. Київ: Київський університет Grodzinsky, M.D. (2005).

3 Міщенко, О.В. (2018 а). Сакральний ландшафт: зміст та функції. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Географія. Вип. 1 (70), 83–88.

Ліліана КАЛЮЖНА, аспірантка кафедри
садово-паркового господарства
Заклад вищої освіти «Уманський національний університет садівництва»,
м. Умань

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ІНТРОДУКЦІЇ ТЮЛЬПАНІВ В УКРАЇНІ

Розвиток сучасного садово-паркового мистецтва неможливий без залучення нових видів, форм і сортів рослин з інших географічних районів або створення нових сортів.

Для України, територія якої не є єдиним ботаніко-географічним регіоном, флора формувалася під впливом декількох флористичних центрів, а найважливішим етапом роботи із введення нових видів є правильне визначення перспективності флористичних джерел при підборі вихідного матеріалу. Саме від попереднього вивчення й обґрунтування вибору вихідного матеріалу залежить вся подальша інтродукційна робота [1].

У наш час в Україні нараховується більше 2300 видів рослин, з них 750 форм дерев і чагарників. Це в шість разів більше, ніж є в її природній флорі. На частку інтродуцентів приходиться не менш 80 % загального числа видів, що виростають у кожному регіоні України (у Поліссі – 83 %, Лісостепу – 81 %, Степу – 84 %). Переважають представники Північної Америки й Східної Азії [2].

В умовах середньої смуги садові тюльпани, що не підлягають щорічному викопуванню і надані неминуче деградують. У ґрунті накопичуються хвороботворні організми, а поживні речовини, навпаки, безповоротно витрачаються. У запущених "популяціях" спостерігається незворотне виродження цибулин. Вчасно не відбраковані біологічно старіючі цибулини дають неповноцінне потомство − дрібні дочірні цибулини, які ніколи не досягають нормальних розмірів [1].

У квітникарстві цього уникають, направляючи на відтворення насамперед біологічно молоді цибулини середніх розмірів. Найбільші, біологічно старі цибулини відправляються на вигонку без потомства. Всі нестандартні, хворі рослини, що відстають у рості, видаляють і знищують, тим самим підтримуючи здоров'я популяції [3].

Ареал поширення інтродукованих тюльпанів в Україні: найвища щільність популяцій спостерігається на Лівобережжі та біля східного кордону країни. Для тюльпанів найкращими є помірно-зволожені ґрунти, тому дані рослини добре зростають у байрачних лісах, заплавних дібровах, чагарниках. Вони особливо поширені у лісостеповій і степовій зонах від басейну Південного Бугу, Правобережний та Лівобережний Лісостеп і Степ (крім південних регіонів). Адміністративні регіони: Кіровоградська, Сумська, Вінницька, Черкаська, Київська, Дніпропетровська, Полтавська, Херсонська, Одеська, Запорізька [4].

Збагачення видової різноманітності культур фітоценозів за допомогою інтродукції рослин є надзвичайно важливим аспектом поширення тюльпанів в тому чи іншому регіоні. Особливо важливим є екологічний принцип підбору, що враховує біологічні особливості рослин і їхню відповідність еколого-кліматичним умовам конкретного географічного району [2]

У наш час найголовнішими центрами інтродукції рослин стали ботанічні сади й дендропарки, у яких ведеться цілеспрямована робота з інтродукції не тільки аборигенної, але й флор з інших регіонів. Роль інтродукції рослин високо оцінюється й у міжнародному аспекті. Інтродукуються як культивовані форми, так і дикі, що мають певні корисні ознаки. Створюються спеціальні колекції для вивчення видів і сортів з різних країн з метою виділення найбільш продуктивних для впровадження їх у виробництво й використання в селекційній роботі [3].

Список використаних джерел:

1. Білоус В.І. Декоративне садівництво. Умань, 2005.с 100.
2. Кучерявий В.П. Озеленення населених місць. Львів: Світ, 2008. 456 с.
3. Лаптєв О.О. Інтродукція та акліматизація рослин з основами озеленення. К. : Фітосоціоцентр, 2001. с. 89-94.
4. Дяченко А. Д. Цибулинні квітково-декоративні рослини відкритого грунту: довідник. Київ : Наук. думка, 1990. с. 320.

Юлія КУКЛІНОВСЬКА, студентка 4 курсу ОС «Бакалавр»
спеціальності 206 «Садово-паркове господарство»
Науковий керівник: **БЕЗВІКОННИЙ Петро Васильович,**
канд. с.г. наук, доцент кафедри садово-паркового
господарства, геодезії і землеустрою
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський

ЗАСТОСУВАННЯ БІОПРЕПАРАТІВ ПРОТИ САМШИТОВОЇ ВОГНІВКИ

Buxus sempervirens – поширена деревна рослина або великий чагарник, який у природі росте у Криму, на Кавказі, у північній частині Африки та у